

יפאן

הנשמות הבאות בסופה

בבוקר אביבי וזוהר של שנת 1934 עלה הקיסר הצעיר הירוהיטו למרכבת זהב משובה סוסים לבנים ויצא את טוקיו כשהוא מוקף שומרי ראש רוכבים לבושים מדי הסמוראי (אבירים יפאניים בימי הביניים) המסורתיים. מגמת פניו: קיוטו, בירת יפאן הרוחנית. לפני בניין האוניברסיטה נתאספו שבעת אלפים סטודנטים ומורים, ציפו בדומיית-כבוד לבין-השמש. הביע הקיסר השתחווה לו קהל האלפים בלי שאיש יעזי לתת מבטו במיקאדו לבוש בגדי לובן זהב שהחל עולה במדרגות. לפתע נשמעה צעקת קרב מפי אנשי משמר הקיסר שלטי החרבות ובקריאות הסתערות הריצו את סוסיהם לעבר המדרגות. תוך שניות מספר הבוססו ארבעה סטודנטים בדמם. הירוהיטו ניצב חיוור, נרגש ורועד, למלל בשפה רפה: "בושידו! בושידו!" חסא הסטודנטים: הם העזו להתייב לפני הקיסר ולבקשו כי ימליץ על לימודי חינם שלהם כיון שידם לא השיגה לשלם את שכר הלימוד.

ליום הירוק. החדש שוב חכה קהל בן 17 אלף סטודנטים ומורים קיוטאים לבואו של הקיסר הירוהיטו. אך במקום להופיע במרכבת זהב בא בקאדילאק שחור כשהוא לבוש פראק שחור ולא בגדי לובן מוזהבים. את מקומם של הפרשים שלטי החרב תפסו בלשים ושוטרים צבאיים אמריקאים.

מטרת הופעתו: שיפוט בוויכוח הספרותי על הספר הנפוץ ביותר ביפאן, שלא פסק להיות הספר הנמכר ביותר במדינה זה שלוש שנים. הספר, המכונה בשם הפיוטי האזינו לגעשו הנצחי של הים העמוק! הוא אוסף מכתבים של סטודנטים יפאנים אשר נפלו במלחמת העולם השנייה.

כאשר עלה הירוהיטו לבמת השיפוט פרצה שירה אדירה מפי הסטודנטים הקומוניסטים, המהוים את רוב מניינה של האוניברסיטה:

הסילוה לים הירוק!
טבולוה בקצף המים הלבן!

כשקם הקיסר לסכם את הוויכוח פרצו הסטודנטים בקריאת ביניים לעגניות: למען מי מתו הלחי המלחמה? הקיסר עמד תחתיו חיוור ונבוך, הרים את ידיו להרגעת הרוחות, אך תנועתו טבעו בים צחוק וקריאות-גנאי. מודוכדן וחסרי-ישע למלל הקיסר הקטן והי מוקין לתוך הרמקול: "בושידו! בושידו, גיפי!" (הדר! הפגינו הדר, יפאנים!) כמקל קסמים הוטל הס בין הצעירים הגועשים.

בכול רוטש מדמעות פתח הקיסר: "אשר מתו, לא ישובו! אל תשאו את שמם לשוא! אשר מתו, למען מולדתנו רבתי-הצוקים מתו! בסערה ירדו לתהומות הים הקופץ. כל בורק, בהתעוררם, יקשיבו לגעשו של הים הנישא מן החוף! זכרו! נשמות אחינו ובנינו באות בסופה!"

בדממת מוות נפרדו המורדים ממלכם עצובי העינים וקטן-הקומה. אחר ימים מספר ערך המושל הצבאי האריקאי משאל בין הסטודנטים של אוניברסיטת קיוטו וטוקיו. השאלה העיקרית: "המתנדב מרצונך הטוב לכוחותיה המ-זוינים של יפאן?" תשובתם של 92.8 אחוזים: בלא-חמת. הם מבכרים להתעורר לקול געשו של הים המביא את נשמות אחיהם בסופה.

תקנון מלחמת האבירים היפאניים שפירו: שו הדר, לפיו אסור לשפוך דם בנוכחות הקיסר.

צוללות צעירים יותר, חזיקו את הפטריוט במחנה ריכוז, משם שוחרר רק בסוף המלחמה עלידי צבא בנות-הברית, שראו בו גרמני טוב באמת, נתנו לו להיות נשיא כנסיה (תואר הדומה לבישוף) בעיר ויסבאדן. הם היו בטור חים שמצאו בכוחן בעל הנסיות הימניות בן ברית נאמן נגד הקומוניסטים, שונאי ישו, עזרו לו להקים איגוד של כל הכנסיות הפרר-טסטנטיות ולהבחר כראשו. הם גם קיבלו בסבר פנים יפות את שני שותפיו: אחד פרוי פטור נואק, לשעבר יועצו של קוויזלינג (המ-קורי), ואחד בשם גרקה, שוכה לתהייה כש-נאסר עלידי הנאצים בשל מעשי קונדס (הוא תלה על דיר החזירים שלו שלט שאמר "כר-לנו כאן אוהדים נאמנים לפירר").

נצרי, ימני וציני. החדש נתברר ש-בסחונם של האנגלו-אמריקאים בגרמנים הימ-ניים בכלל, ובכוחן נימלר בפרט, היה מוקדם במקצת. הכוהן נסע למוסקבה, לשם שיחת רעים עם מנהיגי הכנסיה הרוסית על ענייני דתי. אולם איש לא האמין להגדרה זו, שהרי ברורה היתה המטרה האמיתית: נימלר נסע

הצוללות של מלחמת העולם הראשונה, שיצאו בסירותיהם העדינות אל לב הים המסוכן, כמעט ניצחו את בריטניה האדירה. בלבו של עם מעריץ גיבורים, עלו אנשי הצוללות אח על הטיסים המעטים, מסוגו של הרמן גרינג, שקנו להם שם באותה מלחמה.

אולם מעמדו המיוחד של נימלר לא נבע מתהלתו הקרבית בלבד. כי אחר מעשה הגבורה עשה נימלר מעשה שני: הוא פשט את המדים הכחולים של גיבור העולם הזה, לבש את המדים השחורים של גיבור העולם הבא. מפקד הצוללת שראה את המוות עשה את חשבון הנפש, הפך כוהן בכנסיה הפרו-טסטנטית.

הרובה, הצלב והברק. אחר שהיה לגיבור העם הגרמני צעד נימלר צעד נוסף, הפך גיבור עולמי. אמנם, תחילה לא התנגד ביותר לנאצים, סבר, ככל הגרמנים הימניים, שהם קצת פראים אך בכל זאת גרמנים טר-בים. אולם כשהגיע היטלר לשלטון נתברר שאין בדעתו לשלב את הרובה המכוון עם

הידוק יחסים. חברת התנועה החלוצית הסינית עונדת סמל התנועה על חזהו של תלמיד בסיס האימונים הימי בלנינגרד, כמזכרת מביקור המשלחת הסינית ברוסיה הקומוניסטית.

למוסקבה כדי לשוחח עם הקומוניסטים על איחודה מחדש של גרמניה.

עניינם של הכוהן וחבריו באיחוד מולדתם בולט לעין: מרבית הגרמנים השייכים לכנ-סיה הפרוטסטנטית חיים באיזור הסובייטי-ברמניה המאוחדת יהיה השלטון בידי הרוב הפרוטסטנטי. השאלה רק מי יהיה מנהיגו.

בעיני אנשי המערב נראה משחק זה של גרמני נוצרי וימני כמתרון ציני. אולם המומי-חיים לענייני גרמניה לא הופתעו. מאז ומעולם היתה קיימת בקרב האצולה הגרמנית, מנהיגי המשק והצבא, אסכולה חזקה מאד שדגלה בהתקרבות גרמנית-רוסית, מתוך הנחה שבאי-חוד כזה תעלה האיכות הגרמנית על הכמות הסלאבית, ושאינן מעצמה בעולם שתוכל לע-מוד מולו. קו זה היה יסוד מדיניותו של אוטו פון-ביסמארק, אלילה של הריאקציה הגרמנית. האמינו בה מרבית הקצינים הגרמנים לפני הפלישה הנאצית לברית-המועצות. ייתכן מאד שנועתו של הכוהן מפקד-הצוללת אינה אלא התגלות חדשה של חלום ישן זה.

הצלב של ישו. בשמו קמו נביאים שהטיפו לסמל חדש: הברק של ווטן, אל המלחמה הגרמני הקדום.

נימלר התנגד לעבודת האלילים החדשה, הפך אויבם של הנאצים. ובעוד גרמנים טר-בים אחרים שנאו ושתקו, הוסיף נימלר לשנוא ולדבר. דיבורים אלה, בכנסיות רבת ההשפעה בברלין (בה היו נוהגים לבקר בני החברה הגבוהה ושירי ממשלה ימניים) הובילו אותו למקום ההגיגוני: מחנה הריכוז.

הדיעה על מאסרו של נימלר, ששמו נפוץ בינתיים בעולם, הייתה גלים מעבר לגבולות. הנאצים, שהיו אז עדיין רגישים לדעת הקהל בחוץ-לארץ שחררוהו אולם מכיון שהכוהן העקשני דיבר יותר מדי, נאסר שנית, והפעם לאורך ימים.

אולם דוקא במאסר נתגלה שגרמני טוב נשאר גרמני טוב. כשפוש היטלר לפולין, כתב האסיר נימלר מכתב פרטי לאדולף היס-לר, הודיע שכפטריוט גרמני הוא מתנדב לשי-רות כמפקד צוללת. היטלר, שהיו לו מפקדי

רחי המדינה בעזרת צבא תועמלנים המונה כשני מיליון איש (בימי בחירות: שלושה מיליון). הפרסום הנפוץ ביותר בברית-המועצות הוא מודיק התועמלן, המפרסם פעמיים בחודש על מה וכיצד יש לנהל תעמולה.

כרחבי המדינה מספל תועמלן אחד במאה איש, במוסקבה — אחד בשלושים. במפעל אחד יש לפעמים עד 1500 תועמלנים הנפגשים מדי יום עם 15 עובדים בהפסקות העבודה או בחזרי השינה ודירותיהם לעת ערב.

אין התועמלן מקבל משכורת, אך לעתים הוא עולה בשלבי המפלגה (למרות שאין הוא חייב להיות חבר בה). דרך כלל הוא מנהל העבודה או המפעל, לומד את תורת התעמולה, חייב להכיר את חברי קבוצתו, עוזר להם להגדיל את הכנסותיהם ולפתור את בעיותיהם המשפחתיות.

תפקידו העיקרי: להביא את העובדים להתי-דלת פרויון העבודה ולהסביר להם את הח-לטות המפלגה. מלבד זאת הוא משמש כקולט איבתם ואיש-שביעת רצונם של העובדים, מאוין לתלונותיהם וענייניהם המיוחדים.

הקדאות ותעשייה

החקלאות מעסיקה כמחצית האוכלוסיה, יר-צרת אישייה משקל כלכלי המודגש עלידי המחסור באדמה טובה, מיוכן מספיק וזבילים. פעם בחמש שנים פוגעת בצורת איומה בכל איזור האדמה השחורה והדשנה מהרי האוראל עד הונגריה, מצמצמת את היבול בשליש ויותר. 1946 היתה שנת בצורת וגם 1950, למרות שהרוסים העלימו זאת.

ב-1948 הספיקו הובלים לתשיעת השטח זרוע תפוחי-האדמה ב-1932. היתה זאת אחת התוצאות של הפנייה החימיקאלי לייצור תח-מוש.

אין גם מספיק דלק לטרקטורים בגלל הפ-גיות חלק ניכר של הדלק לכוחות המזוינים ולתעופה הסילונית. תעשיית הדלק מורעבה בגלל ריכוז תשומת הלב בתעשייה הצבאית. כלל התפוקה החקלאית היא ברמת 1940 מתחתה. יתר על כן: גרורות ברית-המועצות באירופה המזרחית סובלות, בניגוד למצבן לפני עשר שנים, מגרעון מזונות, עקב יצואן המוגבר לברית-המועצות.

ב-1949 כבר עלתה תפוקתה התעשייתית של ברית-המועצות על רמתה הטורמלהמתית, אולם התפוקה לגולגולת עדיין כרבע מואת של ארצות הברית.

כוח העבודה והמכונות מנוצלים במידה הרבה ביותר. שטח בנייני התעשייה דחוס מכונות וכמה חוקי בטחון יסודיים בוטלו על-מנת להגדיל את התפוקה. כל עובד חייב ב-48 שעות עבודה לשבוע, לפחות. העדר מעבודה, איחור של 20 דקות או איחור של דקה אחת שלוש פעמים באותו חודש) גורר אחריו עונש של ששה חודשים עבודת כפייה, והחרמת רבע משכורת.

בסיים הדויה על הרוסים: גישת ארצות-הברית לברית-המועצות צריכה להיות כמו זאת לשיחוק הילדים: ללמוד אודותיה כל הניתן ללמוד.

גרמניה

הכוהן מפקד-הצוללת

"אין לי כל טענות לגרמנים הרעים. האסון הוא שהגרמנים הטובים הם כאלה!" אימרה מבדחת זו, שזממרה עלידי דיפלומט צרפתי, חלה יפה על מרטיני נימלר, הכוהן בן ה-60. לפני 20 שנה היה נימלר גיבור נעוריו של כל גרמני טוב. הוא היה אחד מקומץ מפקדי

מיישבת את הנוב

